

O frunză-ngălbenită...

Aspiranta

O frunză-ngălbenită...

O frunză-ngălbenită-mi bate-n geam
Șoptind că timpu-i să mă-ntorc la matcă,
Ea a simțit de mult că-n suflet eu jeleam
Chiar de trăim haotic zicând mereu: Ce dacă!
Spre frunză am privit prin lacrima ascunsă
Dorind să-i prind mesajul și timpul ei puțin,
Dar am simțit durere și inima străpunsă
De-o sulită de foc ce-n vârf ținea venin.

M-am așezat rănită pe-un pat de frunze moarte
Agonizând o vreme printre năluci și frig,
Dar o lumină vie m-a dus în zbor, departe,
La ușa mântuirii și-am început să strig.
Deschide-mi, Doamne, sunt oaia rătăcită,
Privește-mă cum sufăr și rana-mi sângerează!
Iisuse, către Tine, mă-ntorc acum smerită
Iertare-Ți cer, o, Doamne, te rog mă înviază!

Țin faptele în palme nimic nu vreau s-ascund,
Aștept să-mi dai pedeapsă pentru păcatul greu,
În umilință stau și-n lacrimi mă cufund
Că te-am uitat pe Tine, Dumnezeuul meu.
Am lenevit mult timp în somnul fără rost
Și-am petrecut voioasă cu nebunia clipei,
Noian de ani și zile, vasal la rău am fost
Și n-am știut că totul e leagănul risipei.